

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 7 kwietnia 2022 r.

Pozycja 80

POSTANOWIENIE

z dnia 23 listopada 2021 r.

Sygn. akt Ts 183/21

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Bartłomiej Sochański,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej S.W. w sprawie zgodności:

art. 53 § 2b w związku z art. 52 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, ze zm.) w związku z art. 37 § 1 i 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, ze zm.), rozumianych „w ten sposób, że warunkiem dopuszczalności skargi do sądu administracyjnego na przewlekłość postępowania prowadzonego na podstawie przepisów k.p.a., jest wniesienie ponaglenia w toku postępowania, którego prowadzenie w sposób przewlekły kwestionuje się w skardze”, z art. 2, art. 31 ust. 3 i art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 18 czerwca 2021 r. (data nadania) S.W. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru, wystąpił z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego.

Pismem z 26 listopada 2012 r. skarżący wystąpił o ustalenie warunków zabudowy dla dwóch budynków magazynowo-biurowo-produkcyjnych na działkach o nr: [...] położonych w miejscowości S., Gmina T. Decyzją z 10 stycznia 2014 r. (znak: [...]) Wójt Gminy T. (dalej: Wójt albo organ pierwszej instancji) odmówił ustalenia warunków zabudowy dla powyższej inwestycji. Skarżący wystąpił 20 listopada 2018 r. z ponagleniem, o którym mowa w art. 37 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, ze zm.; dalej: k.p.a.), które Samorządowe Kolegium Odwoławcze w P. (dalej: SKO) postanowieniem z 6 grudnia 2018 r. (nr [...]) uznało za nieuzasadnione z uwagi na załatwienie sprawy przez organ pierwszej instancji decyzją z 10 stycznia 2014 r.

W związku z powyższym skarżący wystąpił do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P. (dalej: WSA) ze skargą na przewlekłe prowadzenie postępowania przez Wójta w

sprawie zakończonej jego decyzją. Domagał się w niej stwierdzenia przewlekłości postępowania, wymierzenia organowi pierwszej instancji grzywny oraz zasądzenia na jego rzecz kosztów postępowania. Wyrokiem z 4 lipca 2019 r. (sygn. akt [...]) WSA uwzględnił skargę stwierdzając, że organ pierwszej instancji dopuścił się przewlekłego prowadzenia postępowania oraz że nie miało ono miejsca z rażącym naruszeniem prawa.

Od powyższego rozstrzygnięcia Wójt wniósł skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego (dalej: NSA), który postanowieniem z 26 listopada 2020 r. (sygn. akt [...]) uchylił zaskarżony wyrok i odrzucił skargę. W uzasadnieniu odwołał się do postanowienia składu siedmiu sędziów NSA z 2 września 2020 r. (sygn. akt II OSK 3732/18), w którym przyjęto, że wniesienie ponaglenia, jako warunku formalnego do zainicjowania postępowania sądowego w przedmiocie przewlekłego prowadzenia postępowania, dopuszczalne jest jedynie w sprawie zawisłej. Dokonanie tej czynności po zakończeniu postępowania byłoby nie tylko niecelowe, lecz również sprzeczne z istotą tej regulacji, ponieważ nie mogłoby doprowadzić do zobowiązania organu do załatwienia sprawy, a tym samym uzdrowienia zaistniałego stanu braku działania administracji publicznej.

W skardze konstytucyjnej wskazano, że postanowienie z 26 listopada 2020 r. (oznaczone jako ostateczne w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji) doręczone zostało pełnomocnikowi skarżącego 24 lutego 2021 r. Trybunał *ex officio* ustalił jednak, że orzeczenie to doręczono skarżącemu 22 lutego 2021 r.

2. Prezes Trybunału Konstytucyjnego zarządzeniem z 15 lipca 2021 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 6 sierpnia 2021 r.), na podstawie art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK), wezwał skarżącego do usunięcia braków formalnych skargi przez: 1) doręczenie pełnomocnictwa szczególnego do wniesienia i sporządzenia skargi konstytucyjnej, a także reprezentowania skarżącego w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym, w sprawie zakończonej postanowieniem NSA z 26 listopada 2020 r. (sygn. akt [...]) wraz z czterema kopiami; 2) udokumentowanie daty doręczenia skarżącemu postanowienia wskazanego w punkcie 1 zarządzenia (tj. poświadczoną za zgodność z oryginałem kopertą wraz z monitoringiem przesyłki Poczty Polskiej lub potwierdzenia odbioru przesyłki). Do chwili wydania niniejszego postanowienia powyższe braki formalne nie zostały usunięte.

3. Skarżący twierdzi, że zakwestionowany w skardze konstytucyjnej art. 53 § 2b p.p.s.a., rozumiany w sposób przedstawiony w kwestionowanym postanowieniu, narusza prawo do sądu. Ogranicza on bowiem, jego zdaniem, możliwość uzyskania przedsądu, niezbędnego do wystąpienia z powództwem na podstawie art. 417¹ § 3 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1740, ze zm.).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Służy ono wyeliminowaniu już w początkowej fazie postępowania spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygnięcia. Trybunał wydaje postanowienie o nadaniu skardze konstytucyjnej dalszego biegu, gdy spełnia ona określone przez prawo wymagania oraz nie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p.TK.

W myśl art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK skarga konstytucyjna może być wniesiona po wyczerpaniu drogi prawnej, o ile droga ta jest przewidziana, w ciągu trzech miesięcy od dnia dorę-

czenia skarżącemu prawomocnego wyroku, ostatecznej decyzji lub innego ostatecznego rozstrzygnięcia.

Jako ostateczne rozstrzygnięcie skarżący wskazał postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z 26 listopada 2020 r. (sygn. akt [...]), które zostało mu doręczone 22 lutego 2021 r. Od tego dnia rozpoczął się więc bieg trzymiesięcznego terminu do wniesienia skargi konstytucyjnej. Termin ten upłynął skarżącemu 22 maja 2021 r. Skarga konstytucyjna została natomiast nadana 18 czerwca 2021 r., a zatem z przekroczeniem terminu określonego w art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK. Okoliczność ta – w myśl art. 61 ust. 4 pkt 1 w związku z art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK – stanowi samodzielną podstawę odmowy nadania analizowanej skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

W związku z powyższym Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.